2013-38-RE

CAUSA 2013-38-RE

(Moneo Pérez c/ Principat d'Andorra)

Sentència del Tribunal Constitucional del 3-2-2014 relativa al recurs d'empara 2013-38-RE

Número de registre 494-2013. Recurs d'empara

Sentència del 3 de febrer del 2014

BOPA núm. 14, del 19 de febrer del 2014

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 14 d'octubre del 2013, per la representació processal de la Sra. Cristina Moneo Pérez, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 26 de febrer del 2013, dictada pel Tribunal de Corts i contra la sentència del 16 de juliol del 2013 i l'aute del 19 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a un procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari que s'ha produït una vulneració del dret a la presumpció d'innocència i, doncs, del dret a un procés degut, així com la vulneració del principi processal de la immediació que garanteix que el tribunal hagi tingut un coneixement total, complet i obtingut amb totes les garanties, del patrimoni probatori amb vista a pronunciar la seva decisió, que declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment immediatament anterior al pronunciament de la sentència de la primera instància, per tal que el

Tribunal Superior de Justícia pugui dictar una nova sentència respectant els drets constitucionals vulnerats;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 4 de novembre del 2013;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 2 de desembre del 2013, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2013-38-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 12 de desembre del 2013, per la representació processal de la Sra. Cristina Moneo Pérez;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

El 26 de febrer del 2013, el Tribunal de Corts va dictar una sentència mitjançant la qual, entre d'altres, condemnava la Sra. Cristina Moneo Pérez com a responsable penal en concepte d'autora d'un delicte major continuat de furt amb força en les coses i de la contravenció penal de danys dolosos en la modalitat de pintades amb la circumstància de ser menor de 21 anys en el moment dels fets, a la pena d'1 any de presó condicional i a 15 dies de treballs comunitaris.

Així mateix, també la condemnava, com a responsable penal de la contravenció penal de danys, a la pena de multa de 300,00 €.

Segon

La representació processal de la Sra. Cristina Moneo Pérez va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 16 de juliol del 2013, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què desestimava aquest recurs i confirmava la sentència del Tribunal de Corts.

Tercer

La representació processal de la Sra. Cristina Moneo Pérez va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per considerar que la condemna es fonamentava exclusivament en la declaració dels coimputats, algun d'ells jutjats en rebel·lia i sense que els seus testimoniatges fossin sotmesos a contradicció, cosa que, per tant, vulneraria el dret a la presumpció d'innocència de la condemnada.

Quart

El 19 de setembre del 2013, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual declarava que la seva sentència d'apel·lació no només es basava en la declaració dels coinculpats, sinó també en altres elements de fet i de Dret. Per consegüent, desestimava aquest incident de nul·litat d'actuacions i condemnava la Sra. Cristina Moneo Pérez al pagament de les despeses processals causades.

L'únic fonament jurídic d'aquest aute establia que "la lectura de la sentència impugnada permet verificar que la desestimació del recurs d'apel·lació de Cristina MONEO PÉREZ no solament es basa en les declaracions dels co-inculpats tal com ho al·lega la processada i que la Sala Penal ha motivat la seva decisió per altres elements de fet i de dret."

Cinquè

El 14 d'octubre del 2013, la representació processal de la Sra. Cristina Moneo Pérez, va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 26 de febrer del 2013, dictada pel Tribunal de Corts i contra la sentència del 16 de juliol del 2013 i l'aute del 19 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a un procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Després d'analitzar les resolucions objecte de recurs, la part recurrent al·lega, en primer lloc, que l'activitat probatòria en aquesta causa ha estat feble i s'ha aplicat de manera incompleta la doctrina de la realització conjunta del fet delictiu.

Aquesta doctrina que consisteix a apuntar que cadascun dels autors ha participat, voluntàriament, al fet únic consistint en la comissió d'un sol i mateix acte delictuós, té per efecte que els diferents imputats neguin la participació als fets i transfereixin la responsabilitat als altres malgrat reconèixer que es trobaven al lloc de la comissió de les infraccions penals juntament amb els altres, de tal manera que cap dels imputats seria autor material de res, de manera que caldria, malgrat la constatació de l'existència d'un delicte i de les seves conseqüències materials, entrar en la via d'absolució general.

Segons aquesta doctrina, es condemna a tots per tot pel fet de trobar-se en el lloc de la comissió del delicte juntament amb altres. Aquesta part denuncia aquesta pràctica com una aplicació parcial que esdevé inconstitucional, tot i així la conseqüència seria que els 4 processats haguessin hagut de ser objecte de les mateixes condemnes.

Ara bé en aquesta causa, manca l'element objectiu, ja que no s'ha provat cap aportació essencial de la recurrent en la realització del pla ni abans, ni durant la fase executiva.

En segon lloc, considera que els esculls probatoris no poden conduir de cap manera a equiparar la presumpció de l'existència d'un delicte amb l'existència pròpiament dita d'aquest delicte si no es compleixen totes les garanties de la persona processada. Altrament dit, el fet de presumir l'autoria dels fets no acreditada per cap prova pel sol fet de trobar-se en el lloc de la comissió del delicte produeix una inversió de la càrrega de la prova, ja que és la recurrent aquella que ha de demostrar que la seva presència no tenia res a veure amb l'autoria dels fets. El Tribunal de Corts va fins i tot més enllà, perquè presumeix que estava d'acord per executar un delicte i que va col·laborar amb alguna aportació objectiva i causal -que ni s'acredita, ni s'especifica en la sentència- dirigida eficaçment a aconseguir un objectiu conjunt.

En definitiva, gràcies a la combinació d'una prova que no és vàlida i d'una teoria aplicada de manera poc coherent i parcial es fa recaure la càrrega de la prova sobre la recurrent, cosa que

vulnera el seu dret a un procés degut pel fet d'imposar-li que provi que és innocent quan en realitat la càrrega de la prova de la seva culpabilitat ha de recaure en l'acusació.

En tercer lloc, pel que fa al valor inculpatori de les declaracions efectuades per un coimputat jutjat en rebel·lia i que per consegüent no han pogut ser contrastades, ni contradites en el judici oral, aquesta part manifesta que hauria d'interpretar-se de manera restrictiva i aquestes declaracions no poden constituir una prova exclusiva.

I, pel que fa a la vulneració del principi d'immediació, manifesta que si el valor de les declaracions que acabem d'esmentar s'ha de considerar amb una prudència especial, quan aquestes declaracions no s'han fet en la vista oral perden la força relativa que haurien pogut tenir. La incompareixença de les coimputades no pot perjudicar el dret a la defensa i el principi del contradictori de la recurrent. Sobre aquesta qüestió cita jurisprudència constitucional i jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, com també jurisprudència de la Sala Penal mateixa del Tribunal Superior de Justícia.

Per consegüent, la part recurrent conclou que el fet de no poder contradir les declaracions de les coimputades ha vulnerat el seu dret a un procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució i les afirmacions contingudes en aquestes declaracions no poden ser considerades com a proves vàlides per desvirtuar la presumpció d'innocència de la recurrent.

En definitiva, per tot allò que s'acaba d'exposar, destaca que no s'han complert les exigències mínimes per salvaguardar el dret a la presumpció d'innocència de la recurrent.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari que s'ha produït una vulneració del dret de la recurrent a la presumpció d'innocència i, doncs, del dret a un procés degut, així com la vulneració del principi processal de la immediació que garanteix que el tribunal hagi tingut un coneixement total, complet i obtingut amb totes les garanties, del patrimoni probatori amb vista a pronunciar la seva decisió, que declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment immediatament anterior al pronunciament de la sentència de la primera instància, per tal que aquest Tribunal pugui dictar una nova sentència respectant els drets constitucionals vulnerats.

Sisè

El 4 de novembre del 2013, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió

a tràmit d'aquest recurs d'empara per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions (art. 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Segons el parer del Ministeri Fiscal allò que pretén la recurrent és la revisió de la interpretació i de l'aplicació de la prova practicada en aquesta causa.

Efectivament, les resolucions objecte de recurs no es fonamenten en l'única declaració dels coinculpats, ja que es van tenir en compte una sèrie d'indicis: la localització de la recurrent al lloc de la comissió dels fets com a membre d'un grup que compartia el dol derivat d'un comú acord entre els diversos participants, la fragilitat de les seves pròpies declaracions que van anar evolucionant en el decurs del procés, els diversos objectes en la seva possessió que van ser intervinguts pel Servei de Policia en el moment de la seva interpel·lació, comportant altres elements de valoració que permeten confirmar la versió dels coinculpats davant les al·legacions de la recurrent. Tot aquest conjunt probatori és suficient per desvirtuar la presumpció d'innocència.

Aquestes proves van ser valorades de forma conjunta i lògica per la jurisdicció ordinària i es va donar resposta a totes les pretensions de la recurrent, sense que es pugui considerar les valoracions i argumentacions dels tribunals com a arbitràries, raó per la qual no s'han produït les vulneracions exposades per la recurrent.

Setè

El 2 de desembre del 2013, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit aquesta causa, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a la part recurrent per tal que presentés les al·legacions que estimés pertinents.

Vuitè

El 12 de desembre del 2013, la representació processal de la Sra. Cristina Moneo Pérez va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal, destacant que en el seu recurs d'empara no ha fet retret d'arbitrarietat de les resolucions impugnades, com tampoc utilitza el Tribunal Constitucional com a una tercera instància jurisdiccional. Així mateix, considera que els indicis al·ludits pel Ministeri Fiscal no són suficients, ni prou greus, precisos i concordants per corroborar les declaracions dels coimputats. Ben al contrari, la seva presència en el lloc dels fets com a únic indici, posa en evidència la feblesa probatòria de la condemna de la recurrent i la consegüent vulneració dels seus drets a la presumpció d'innocència i

al procés degut.

Seguidament, reitera que només demana al Tribunal Constitucional que determini si s'han vulnerat o no les garanties constitucionals de la recurrent, ja que el conjunt probatori existent no reuneix els requisits mínims constitucionals necessaris i no pot ser de càrrec, perquè els fets declarats provats no es poden inferir raonablement de les proves obtingudes i practicades; afegeix que el dèficit de contradicció d'unes proves obtingudes sense totes les garanties constitucionals no es pot suplir amb una teoria de la coautoria que acaba invertint la càrrega de la prova de la persona processada.

Per consegüent, aquesta part sol·licita que les seves al·legacions es considerin formulades.

Novè

El 10 de gener del 2014, la representació processal de la Sra. Cristina Moneo Pérez, i, el 16 de gener del mateix any, el Ministeri Fiscal, van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Com s'ha exposat amb deteniment en els antecedents, la representació processal de la recurrent retreu, en essència, la manca de respecte del principi de presumpció d'innocència en les decisions judicials impugnades. Considera que l'activitat probatòria ha sigut feble per desvirtuar aquesta presumpció d'innocència. Critica la forma d'aplicar al cas la doctrina de la realització conjunta del fet delictiu. Subratlla que només es va provar la presència de la recurrent en els llocs dels fets, però no hi ha cap prova de la seva autoria en els fets delictius. La seva incriminació procedeix exclusivament de les declaracions dels coimputats que van ser jutjats en rebel·lia i no van estar presents en el judici oral. Per aquest motiu, aquestes declaracions no van poder ser contrastades ni contradites en el judici oral. Es vulneraria així el principi d'immediació. La incompareixença dels coimputats no ha de perjudicar el dret a la defensa, ni la presumpció d'innocència de la recurrent. I, a aquest efecte cita la doctrina d'aquest Tribunal Constitucional i la del Tribunal Europeu dels Drets Humans.

Segon

No correspon al Tribunal Constitucional pronunciar-se en relació amb una bona part d'aquests greuges, ja que no actua com a una tercera instància, ni com a un tribunal de cassació, segons la seva doctrina consolidada i invariable que no és necessari citar, perquè ja ha estat a bastament reiterada. En particular, tot allò relatiu a l'apreciació de les proves està reservat a la competència del tribunal jutjador, que n'ha tingut coneixement directe en el judici oral. La simple al·legació que el tribunal jutjador, a la vista de les proves presentades, hagués hagut de formar-se una convicció diferent dels fets, manca per si sola de rellevància constitucional. Si només s'hagués tractat d'aquest retret, el Tribunal Constitucional hagués inadmès a tràmit aquest recurs d'empara per una manca manifesta de contingut constitucional. Per aquest motiu, no es pot estimar aquesta al·legació.

Tercer

No obstant això, hi ha una altra al·legació que sí té relleu constitucional i que ha causat l'admissió a tràmit d'aquest recurs. Fem referència al valor de les declaracions incriminatòries dels coimputats, en especial quan alguns d'entre ells es van constituir en rebel·lia.

El Tribunal Constitucional va fixar la seva posició en la sentència del 7 de setembre del 2007, recaiguda en la causa 2007-12-RE. Va establir que "quan s'al·lega la vulneració del dret a la presumpció d'innocència, la funció que correspon al Tribunal Constitucional és la de verificar si en el procés penal que ha portat a la condemna ha existit una activitat probatòria que, practicada amb totes les garanties constitucionals, pugui ser considerada de càrrec. No ens correspon, en canvi, revisar la valoració que d'aquesta prova hagi fet el jutjador: la decisió sobre l'existència, la pertinença i la valoració de les proves són qüestions de legalitat en les quals aquest Tribunal no pot entrar, llevat que el procés d'inferència que comporta tota valoració tingui fractures lògiques evidents que converteixin les conclusions i el raonament que les sustenta en arbitrari, per absurd, incoherent o il·lògic."

I, en aquesta mateixa sentència afegia:

"El dret a la presumpció d'innocència exigeix, com a regla general, que les úniques proves que es poden considerar autèntiques proves de càrrec que vinculen als òrgans judicials penals en el moment de dictar sentència, siguin les proves practicades en el judici oral que hagin estat sotmeses al debat contradictori, que, en forma oral, es desenvolupa davant del tribunal sentenciador de manera que la seva convicció sobre els fets enjudiciats s'assoleixi en contacte directe amb els mitjans de prova aportats per les parts.

La possibilitat de contradicció i, més en general, el respecte escrupolós de totes les garanties processals relatives a la prova de càrrec s'ha d'extremar en el cas de les declaracions dels coimputats, atès que, com ha reiterat el Tribunal Europeu dels Drets Humans –p. ex. en la sentència Funke- aquest tipus de declaració és sempre sospitosa, ja que el declarant no solament no té l'obligació de dir la veritat sinó que pot callar total o parcialment i, fins i tot, pot mentir en virtut del dret que l'assisteix a no declarar contra sí mateix i a no declarar-se culpable. Certament, aquest fet condiciona els efectes de la contradicció, però no elimina la seva transcendència."

Quart

Aquests criteris esmentats, que aquí es ratifiquen i confirmen, impedeixen atorgar a les declaracions incriminatòries dels coimputats una força probatòria suficient per desvirtuar la presumpció d'innocència, més encara si es troben en rebel·lia i no van estar presents en el judici oral.

Ara bé, és clar que altres proves diferents d'aquestes declaracions dels coimputats, inclosos indicis seriosos i indubtables, poden conduir el Tribunal de Corts a formar-se una convicció que desemboqui en la responsabilitat penal de la persona o persones inculpades. I, en aquest cas, si la seva sentència s'impugna, ha d'estar en condicions d'especificar quines van ser les proves destacades en el judici oral, amb immediatesa i possibilitat de contradicció per la defensa, que el van dur a formar-se aquesta convicció.

Aquest Tribunal, en altres ocasions, no ha trobat raons de rellevància constitucional per deixar sense efecte la conclusió a la qual havia arribat la jurisdicció penal competent, fins i tot en casos en què van intervenir incriminacions per part de coimputats. Per exemple, en la seva sentència recent del 13 de gener del 2014 (causa 2013-29-RE, Da Costa Maia c/ Principat d'Andorra), i en altres anteriors, es va acceptar sense vacil·lacions la condemna imposada, perquè s'aclarien i s'especificaven els mitjans de prova que van concórrer a donar per acreditats els fets que van causar la decisió. En concret, en aquella sentència, aquest Tribunal va declarar el següent:

"quan una garantia material del dret a un procés degut (article 10.2) està en joc –en aquesta causa el dret a la presumpció d'innocència- la seva tasca consisteix a verificar si el recurrent s'ha trobat en una situació d'indefensió material basant-se en un examen del conjunt dels elements aferents al litigi. Per via de conseqüència, no correspon a aquest Tribunal substituir, en aquesta instància, la seva pròpia apreciació dels fets i de les proves a aquella de les jurisdiccions ordinàries, sinó de verificar que tots els aspectes del desenvolupament del procés hagin pogut garantir al recurrent un procés degut.

(...)

La tasca del Tribunal Constitucional es limita aquí a examinar si les proves de càrrec han estat obtingudes conformement a la Constitució i si els fets declarats provats resulten de les proves administrades de manera raonable i no arbitrària, sense que correspongui al Tribunal procedir a una nova apreciació tant de les proves directes, com dels indicis examinats. En aquest cas, això ve a demanar-se si la condemna penal del recurrent establerta no només sobre la base de les declaracions del coimputat, sinó també sobre les proves indiciàries suplementàries, ha vulnerat el seu dret a la presumpció d'innocència tal com està garantit per la Constitució andorrana (art. 10.2)."

I, tal com declarava la sentència abans esmentada del 7 de setembre del 2007, recaiguda en la causa 2007-12-RE:

"En definitiva, el que s'ha dit fins aquí permet concloure que la declaració del coimputat no es pot considerar prova de càrrec. Aquesta conclusió es veu corroborada pel que estableixen diverses Declaracions internacionals de drets humans en què s'insisteix en la transcendència de la possibilitat d'interrogar i contradir els testimonis i les persones que declaren contra els imputats. Així es preveu a l'article 14.3 e) del Pacte internacional dels drets civils i polítics i a l'article 6.3 d) del Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals i la interpretació que ha fet d'aquest article en reiterada jurisprudència el Tribunal Europeu dels Drets Humans (per totes, STEDH del 20 de setembre de 1993, cas Saïdi c/ França o STEDH del 27 de febrer del 2001, cas Lucà c/ Itàlia)."

Es tracta, ara, d'examinar en quina mesura aquesta jurisprudència s'aplica a aquest cas.

Cinquè

El problema que es planteja en aquest recurs d'empara rau en què el Tribunal Superior de Justícia, en el moment de resoldre l'incident de nul·litat d'actuacions, no va indicar en particular cap prova de càrrec que, salvat la incriminació dels coimputats rebels, pogués haver fonamentat la responsabilitat penal de la Sra. Cristina Moneo Pérez. Aquest aute no menciona cap prova concreta, es limita a assenyalar que la lectura de la sentència impugnada en permet la verificació. No obstant això, si no es vol convertir el recurs de nul·litat d'actuacions en un tràmit formulari i inútil –cosa que no seria admissible- s'hauria d'haver aclarit en aquest aute quines van ser aquestes proves. En virtut d'aquesta mancança, l'aute en qüestió que va resoldre l'incident de nul·litat d'actuacions ha de declarar-se nul.

Aquesta mancança no s'esmena amb la lectura de la sentència de la Sala Penal del Tribunal

Superior de Justícia del 16 de juliol del 2013. És cert que en ella es destaca que la recurrent va reconèixer en el judici haver estat present en el lloc dels fets i altres circumstàncies que es van considerar indicis incriminatoris suficients per condemnar-la i en els quals no correspon a aquest Tribunal entrar, ja que són aliens a la funció que té encomanada. Però no és menys cert que la sentència impugnada en empara afegeix, fent referència a la recurrent: “La seva participació als altres fets que l’hi són imputats resulta de les declaracions dels altres coimputats i particularment de Nuno GOMES i Felipe de JESÚS.” Conferir aquesta virtualitat probatòria a la incriminació dels coimputats xoca frontalment amb la doctrina que s’ha vingut exposant, cosa que ocasiona que s’hagi d’acceptar la nul·litat sol·licitada en tot allò que fa referència a la recurrent, Sra. Cristina Moneo Pérez.

La declaració de nul·litat no anirà més enllà. No s’anul·la la sentència del Tribunal de Corts del 26 de febrer del 2013. Entra dins la competència i l’autoritat del Tribunal Superior de Justícia, a través de la seva Sala Penal, ponderar si l’eliminació total de la virtualitat probatòria de les declaracions dels coimplicats requereix una condemna diferent o la introducció d’alguna modificació o matisació en l’aplicació de la doctrina de la realització conjunta del fet delictiu pel que fa al grau de participació en les diverses accions de la condemnada, Sra. Cristina Moneo Pérez. Es desestima, per tant, la pretensió de nul·litat de la sentència mencionada del Tribunal de Corts, quedant establert allò que finalment es decideixi en apel·lació.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s’ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l’autoritat que li confereix la Constitució del Principat d’Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Estimar parcialment el recurs d’empara presentat per la representació processal de la Sra. Cristina Moneo Pérez.

Segon

Declarar la vulneració del seu dret constitucional a la presumpció d'innocència, reconegut a l'article 10.2 de la Constitució.

Tercer

Anul·lar íntegrament l'aute del 19 de setembre del 2013, dictat per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia que resolia l'incident de nul·litat d'actuacions.

Quart

Anul·lar la sentència d'apel·lació núm. 18-2013 del 16 de juliol del 2013, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia en tot allò que es refereix a la recurrent, Sra. Cristina Moneo Pérez, inclosa la condemna en costes, amb retroacció de les actuacions al moment anterior a dictar una nova sentència d'apel·lació que respecti el dret constitucional vulnerat i en la qual s'elimini qualsevol efecte de les declaracions incriminatòries dels coimputats anteriorment esmentats.

Cinquè

Desestimar la resta de pretensions expressades en el "Sol·licito" del recurs d'empara, que no hagin estat ateses.

Sisè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Cristina Moneo Pérez, al president del Tribunal de Corts, a la presidenta del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 3 de febrer del 2014.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat